

Cu patru, cinci secole înainte de Hristos, oamenii se întrebau care este forma pământului. Ideile cele mai bizare treceau prin mințile lor. Vedeau Luna, stelele, dar niciodată nu puteau vedea forma pământului. Imaginau pământul ca un DISC PLAT înconjurat de un fluviu, așa îl explica Homer. Pentru Thales era un fel de CORABIE care plutea pe apa primară. Anaximandre era împotriva apei, el imagina pământul izolat și imobil în infinitul nelimitat, ca un CILINDRU de trei ori mai înalt decât larg – oamenii locuind fața superioară. Democrit în asemena cu o TOBĂ, Archelaus credea că este o FARFURIE pe marginile căreia se sprijinea Mediterana. Abia prin secolul IV, odată cu școala lui Pitagora, pământul începe să fie imaginat ca o sferă. Aristotel îl vede prima dată ca umbră pe Lună, cert că pământul este rotund, pentru confirmarea sfericității se observă convexitatea mărilor atunci când corăbiile se depărtează de țărm. Timeea lui Platon ne vorbește de un PĂMÂNT SFERIC răsucit în jurul AXEI LUMII, special așezat pentru a dispune ziua și noaptea.

Așa l-am văzut și noi pentru prima dată, undeva într-un dulap sau pe catedra de la școală; sferic, străpuns de un ax sprijinit într-un postament de lemn, dar... am văzut pentru prima oară pământul... la cinema, l-au filmat cosmonauții: sferic, fără axă, ca un ghem de lână albastră,

așa cum MINTEA omului l-a VĂZUT înaintea OCHIULUI.